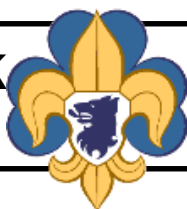

87

Drnovka 2022, Tábor Černá Voda,
Retrovandr, Šumavský vandr

XXVI. ROČNÍK

Září 2022

Obsah

Drnovka 2022	3
Obhlídka tábořiště Černá Voda	5
Tábor Černá Voda v Orlických horách 16.-30.7. 2022	6
Plán a realita Letního šumavského vandru 2022	9
Co: RETROVANDR.....	12
Schůzka Benjamínci.....	16
Cyklovýprava skautek.....	17
Cyklovýprava na Loupensko.....	17
Víkendovka Hajany.....	18
Závod světlušek a vlčat o pohár starosty Smallfose Creeku	19
Okresní závody vlčat a světlušek.....	20
Přestup světlušek do skautek.....	21
Léto u oldskautů.....	22
Rádcovský tábor Neklid.....	23
Spaní v klubovně a slib	23
Výprava na zřícenině hradu Skála	24
Sváteční nedělní obědek na Drnovce.....	25
Výprava Kokotsko.....	26
Český den proti rakovině	27
Báseň Černá Voda	28

Drnovka 2022

Rok uplynul jako voda a my, vedení vlčat, světlušek a pár dalších roverů a oldskautů, jsme se sešli začátkem července na Drnovce. Plán je jasný, do neděle stihnout postavit a zařídit celý tábor tak, aby v neděli mohly přijet děti a myslely si, že takhle to tu stojí odjaktěživa. Někdo se chopil traktůrku, někdo stanů, jiný vody, další kuchyně a práce nám pěkně šla od ruky. V neděli v 11:00 jsme mohli slavnostně vztyčit vlajku. Sestava vedení je již několik let neměnná (já jako vedoucí tábora, bratr Šedák mým zástupcem, Kapitán pak drží lékárnu a sehrané dvojice Hnída-Laka a Sporťák-Kulka zase drží vařečky).

Letošní etapová hra byla zaměřená na výstavbu města zničeného výbuchem sopky, inspirováno Pompeji. Hned první večer na hladině Drnovky sopka vybuchla, zděšení obyvatelé přiběhli a prosili světlušky a vlčata o pomoc s obnovením města. Po celou dobu tábora pak děti rozdělené do pěti skupin soupeřily v různých etapách tak, aby získaly co nejvíce stavebního materiálu, a mohly postavit co nejkrásnější a největší čtvrť.

Mimo etap poklidně plynul běžný táborový program. Ráno budiček, snídaně, nástup, program, oběd, polední klid a do večera zase program. Po večeri do hajan a několik vyvolených pak na hlídku. Tím, že jsme již po několik let tábor světlušek a vlčat, tak do 2 do rána hlídají dospělí a od 2 do 6 pak děti.

Samozřejmě ne vždy se vše podařilo, asi největší vrásky nám dělala merklínská večerka se svým (ne)zásobováním. Naopak počasí bylo skvělé, dovolilo nám hodně koupání, samotný program byl kvalitně připravený (za samotnou etapovku patří velký dík Vojtovi a Kapitánovi), a tím pádem i děti veselé. Samozřejmě slzy stýskání budou vždycky a nezáleží na věku (vid' Rajče), ale to patří ke koloritu.

Během skautského tábora na Drnovce probíhal paralelně pracovní tábor na Lomečku, kde Rajče a parta pomocníků notně pohnuli s naší chatkou. Zapojily se i děti, takže výchovný prvek prací jsme si mohli odškrtnout. Pokud všechno půjde tak, jak je v plánu, budeme mít do konce roku omítky a podlahy, a tím pádem už to bude připraveno pro nějaké nepohodlnější přenocování.

Pokud bych měl tábor shrnout do jedné věty, pak to byl opět menší, klidný tábor s přátelskou atmosférou, kterému se vyhnuly jakékoliv větší problémy, nebo excesy. Počkejte si do příštího roku, kdy bude Drnovka nacpaná k prasknutí, protože tu bude tábořit celé naše středisko.

Prach

Obhlídka tábořiště Černá Voda

Začátkem června jsme se s Ťapkou, Luckou a Vikym vypravili obhlédnout tábořiště pro skauty a skautky v Orlických horách. Příprav bylo mnoho, domlouvání ještě víc, ale nakonec se všechno podařilo a my jsme 10. 6. vyrazili autem směr Černá Voda. Cesta trvala dlouhých 6 hodin. Čas jsme si krátili

všelijak, avšak pěvecké duo Lucka & Ťapka vedlo. Do cíle jsme dorazili kolem páté odpoledne. Po příjezdu jsme našli tábořiště a kvůli zapadajícímu slunci hned rozdělali oheň a připravili spaní. Noc byla krásná a teplá. V noci nás hlídali hvězdy a hejno otravných mušek. Ráno za námi přijel skaut z domovského střediska, aby nám ukázal vše, co bylo potřeba, a řekl pár důležitých informací. Po milé schůzce s bratrem, která trvala pár minut, jsme otevřeli mapu okolí a přemýšleli, kam můžeme vyrazit s batohem na zádech. Všichni jsme jednohlasně odsouhlasili návštěvu vojenské pevnosti Hanička. Autem jsme popojeli pár kilometrů, zaparkovali a dali se na cestu. Procházka, která byla plná krásných vyhlídek, přírody a klidu, všechny uchvátila. I když jsme k pevnosti dorazili už po otevírací době, nikdo nesmutnil. Zážitek z celého dne to nijak nezkazilo. Když jsme přemýšleli, kde strávíme druhou noc, dohodli jsme se na dřívějším odjezdu a vrátili se z celého dobrodružství už v sobotu v noci. Cesta domů utíkala podstatně rychleji, tak byla radost i za jízdy pozorovat naši úchvatnou krajinu.

Borovice

Tábor Černá Voda v Orlických horách 16. - 30. 7. 2022

Letošní tábor skautů a skautek proběhl na neobvyklém místě. Do Orlických hor nás zavedla touha po dobrodružství.

V sobotu 16. 7. v 7:30 jsme se všichni sešli na vlakovém nádraží v Přešticích. Vše, co jsme na tábor potřebovali, jsme si nesli v krosně na zádech. Někteří experti měli i jiná zavazadla (včetně mě) a samozřejmě jsme měli i několik cirkusáků.

Vlakem jsme se dostali pouze do Berouna, následovala „náhradní autobusová doprava“ do Prahy a z Prahy dalším vlakem do Chocně. A aby se nám to hezky střídalo, tak v Chocni na nás čekal objednaný autobus, který nás nedovezl až k tábořišti, ale jen 1,5 km od něj. Dál už jsme museli po svých.

Naštěstí se záhadným způsobem nic nezpozdílo a my jsme v nádherném čase 15:00 dorazili do tábora.

Uvelebili jsme se ve svých stanech a následoval první nástup.

A tak začal tábor.

Tábor pro mě nezapomenutelný a krásný. Plný malých i velkých příběhů. Vyberu jich pár a popíšu.

Jedním takovým příběhem je dvoudenní výprava. Letos byla kvůli náročnosti terénu dobrovolná. Vyrazila nás tedy cca půlka, kolem 20 lidí. Hlavním cílem byla Velká Deštná. Počasí zrovna přálo až moc, myslím, že bylo něco málo přes 30°C. Šlapali jsme tedy v horku s velkými batohy na zádech, ale statečně. Všichni do toho šli naplno a nikdo si na nic nestěžoval. Vytrvalost se vyplatila, z rozhledny na Velké Deštné jsme měli krásný výhled. Po cestě jsme potkali i místní lesní bar. K spánku jsme se uložili nedaleko Pěticestí. Spali jsme v lese pod širákem. V noci nás vzbudila blížící se bouřka, a tak jsme se sbalili a schovali pod přístřešek. Déšť zanedlouho ustal a my se rozhodli pokračovat v našem pochodu. Svítalo a z kopce to šlo samo. Po několika kilometrech jsme se zastavili na krásné louce s výhledem na Orlické Záhoří. Už bylo světlo, ale my jsme i tak usnuli. Spali jsme celkem dlouho a vzbudilo nás až horko.

Kousek od nás byl nějaký tábor. Jejich vedoucí k nám přišel a řekl: „Hello, can you speak english?“ „Yes, of course,“ odpovídám. Nabídl nám horký čaj, kávu a sušenky. A tak jsme posnídali v trávě a bylo nám krásně. Byli to Němci, ne skauti, ale nějaká organizace pro mladé křesťany. Tábořili tam už osmým rokem.

Dalším příběhem je určitě celá etapová hra, která se letos nesla v duchu policejního vyšetřování. Skauti a skautky si zkusili odlévat stopy, rozpoznat otisky prstů, podle popisu kreslili svědka,

luštili tajné zprávy a mnoho dalšího. Důležité byly i programy po oddílech. Skautky se věnovaly skautské historii, zdravotědě, zkusily si den v kuchyni,

plnily mnoho odborek a výzev. Vyrazily na jednodenní výpravu na Anenský vrch a pěchotní srub Průsek.

Skauti se každodenně zdokonalovali v běžných táborových pracích - štípání dřeva, nošení potravin a vody... Přijali výzvu tábor bez příboru, během které si vyřezali čínské hůlky, s nimiž jedli celý tábor každý pokrm. Ve vlastnoručně postavené peci si upekli dva bochníky chleba. Během celodenní výpravy navštívili Tvrz Hanička a Anenský vrch.

Zajímavý byl také program SAMO. Kdokoli z tábora, z dětí i dospělých, si mohl pro ostatní připravit program o tom, co ho baví. Vždy běžely tři programy najednou a mohli jsme si vybrat, na který půjdeme. Takto byly tři bloky po sobě. Oci a Žabka si připravily tvoření z přírodnin, Panda mluvil o kryptoměnách, Sofi a Bála měly taneční workshop, Skřítek mluvil o záchranářství, Lenča a Ivet nám ukázaly, jaké to je, být učitelkou ve školce, Sporták vyprávěl o svých cestách, Lulu nám ukázala, na co se používají určité bylinky a Mára mluvil o své profesi policajta.

Určitě bych neměla opomenout ještě pět malých velkých příběhů. Žrout, Jar, Žabka, Brepta a Oci si složili svůj skautský slib. ✨

Hodila by se i poznámka k počasí. „Údolí stínů“ jsme tábořišti neříkali bezdůvodně.

Noci a rána byla chladná, ale nejsme ze Zuckeru. Přes den bylo o 10°C míň než na zbytku planety, ale to v našem

případě byla velká výhoda. Všude bylo 35°C až 38°C a u nás bylo krásných 25°C až 28°C. Řeka, tekoucí hned za kuchyní, také nebyla teplá polívčička, ale někteří jedinci se do ní i tak chodili už po ránu smočit. Zkrátka když je dobrá nálada, tak jde všechno a merino vlna je taky fajn.

Slušelo by se říct i něco o tábořišti samotném. Byl to plácek uprostřed lesa plný stínu, jak my rádi říkáme. Ale teď vážně.

Dvě teplé sprchy, čtyři parádní kadibudky, dvě teepee, jídelna, srub a samozřejmě podsady. Polní kuchyň, z které jsme měli trochu obavy, ale nakonec byla taky skvělá. Vedle tekla řeka a dokonce měli i hřiště, které třeba v Jablečnu moc nebylo. Zkrátka parádní tábořiště, stačí „jen“ když vyjde teplé počasí bez deště. A nám to vyšlo! ❤️

Někteří dospělí členové tábora dokonce objevovali i krásy Polska, které bylo hned přes řeku. Poznali místní kulturu a gastronomii.

Vedení tohoto geniálního tábora se ujal Kulich, já dělala zástupkyni, pečující zdravotník byl Mára, jídlo-zásobovač Panda, etapový master Lenča, California kuchař Sporty, oddíloví program masteři Ťapka, Lulu, Skřítek, Kuna, Kroko, Kozlík, Gumídek, Vašek a grafička Bory¹.

Tímto Vám děkuji, týme.

Lucka - Šefa

Plán a realita Letního šumavského vandru 2022

Kolikátý ročník této léty osvědčené akce to letos byl, bohužel nevím, každopádně Letní šumavský vandr je vedle staršího Velikonočního a mladšího Podzimního vandru tradiční turistická akce, kterou si vyzkoušelo již několik generací. Je to akce do té míry tradiční, že má nejen jasně daný harmonogram včetně obědového menu některých účastníků. Cituji plán akce z pozvánky:

„V Alžbětíně snídaňové menu (případně obědové) tradičně v Penzionu U Larvů. Další trasa přes Polom na jezero Laka. Odtud na kontrolu nocoviště Stará Hůrka. Potom šup z kopce dolů do hospody na Nové Hůrce (Bike Penzion Pod Hůreckým Vrchem). Následuje noční tříkilometrová procházka zpět na nocoviště a spaní pod hvězdami. Ráno jednou ze zvolených tras cesta do Prášil, kde je v hospodě u Michala oběd (Čára výpečky se špenátem). Po dobrém obědě se vydáme přes Prášilské jezero na Poledník, kde při troše štěstí bude prostor pro oheň. Ráno cesta zadem zpět do Prášil, kde si dáme obídek (Čára kachnu).

¹ Samozřejmě všichni dělali všechno a někdy někdo nedělal nic.

Následně nás již čeká cesta autobusem do Železné rudy a pak vláčkem zpět do Přeštic.“

Tímto bych článek mohl v podstatě zakončit, protože vše důležité jste se už dozvěděli, ale jelikož realita většinou není podle plánu, povím vám ještě o té realitě. Hned v úvodu nám tradiční plán narušil Čára tím, že den předem odvolal svoji účast kvůli pracovním povinnostem, takže se ochudil o plánované výpečky i kachnu. No podle mě se jen podíval na předpověď počasí a nechtělo se mu šlapat v dešti ☺. V pátek 21. 8. ráno se tedy na nádraží v Přešticích sešel Skřítek, Čudla, Aleš, já a můj moravský kamarád Jirka. Cesta do Alžbětína nám rychle utekla a za chvíli jsme už seděli U Larvů na plánovaném obědovém menu. Posilnění jsme vyrazili do táhlého kopce na Polom. Počasí pod mrakem, občas mrholení. Cestou předháníme mladý pár se psem. Koukají na nás jako na blázny, když je s úsměvem na rtech zdravíme, jak je dnes krásné počasí. Kolem čtvrté už jsme dle plánu u jezera Laka, zatažená obloha se na chvíli roztrhá a

my se kocháme výhledem na jezero. Z jezera je to jen kousek na nocoviště Stará Hůrka, kde stavíme stany, necháváme část vybavení a pokračujeme odlehčení do Bike penzionu Pod Hůreckým Vrchem. U dobrého jídla, pití a hraní

bangy a prší se dobře bavíme, ale počasí venku nevypadá dobře. Loučí se s námi Skřítek, která odjíždí autobusem domů, protože na sobotu má jiné povinnosti. Leje jak z konve a my pravidelně kontrolujeme meteoradar na mobilu a čekáme na „okno“ mezi přeháňkami. Meteoradar ukazuje cca hodinové okno kolem desáté hodiny. To je naše jediná šance, jak úplně nepromoknout. Rychle se oblékáme a vyrážíme. První já, hned za mnou Čudla a chvíli po nás i Aleš s Jirkou. Opravdu neprší, ale s vidinou toho, že za chvíli opět začne, nasazují maximální tempo. U kostela na Staré Hůrce začíná pršet,

takže zbývajících cca 200 m dobíhám a rychle zalezu do stanu jen s lehce mokrou bundou. Zbytek výpravy je na tom o poznání hůře. Aleš s Jirkou mají mokré vše, i spodní prádlo. Usínáme za zvuku deště, plánované spaní pod

hvězdami se nekonalo.

Budíme se do chladného vlhkého rána a z teplých spacáků se nám moc nechce. Na jindy zaplněném nocovišti kromě nás spal jen ten pár se psem, který jsme potkali v pátek cestou na Polom. Balíme mokré stany, oblékáme bundy a v dešti vyrážíme směr Prášily. Náladu si zlepšujeme v hospodě U Michala a poté pokračujeme směr Prášilské jezero a Poledník. Celou deštivou cestu se těšíme na to, jak se nahoře ohřejeme u ohně v krbu vedle rozhledny, snad nám to místo nikdo nezabere. Největší dešť přečkáme v přístřešku pod jezerem, takže opět nemusíme vytahovat pláštěnky, lehké mrholení už ani nevnímáme. Vrchol Poledníku je zahalen v mlze a rozhledna je vidět, až když stojíme přímo před ní. Na „našem“ místě pod přístřeškem u krbu má postavený stan starší pár, ale rozdělení ohně v krbu jim nevadí, takže se pouštíme do náročného úkolu – najít dřevo na oheň. Po dvou dnech vytrvalého deště je všechno mokré, ale s pomocí dalších příchozích lačnicích po teplu ohně nám za chvíli už oheň plápolá a vedle něj se kupí hromady dřeva. Venku opět leje jak z konve, ale nám to vůbec

nevadí, dle plánu sedíme u ohně, opékáme klobásy, dojídáme a dopijíme zásoby a do pozdních nočních hodin si vyprávíme cestovatelské zážitky.

Ráno přestává pršet a nás čeká poslední část cesty. Do Prášil jedeme stejnou cestou jako včera, nikoliv plánovanou zelenou turistickou cestou, protože ta nejspíš po včerejším dešti vypadá jako potok. Jirku čeká několikahodinová cesta zpět do Brna, takže jsme se rozhodli vyrazit dřívějším spojem. Plánovaný oběd u Michala tedy nahrazuje snídaňová káva a zákusek v cukrárně naproti. Touto sladkou tečkou završujeme letošní vandr, který sice neproběhl úplně podle plánu, ale my si ho užili maximálně a už se těšíme, jaká bude realita Letního šumavského vandru 2023 ☺.

Koza

Co: RETROVANDR

Kdy: letošní první zářijový pátek až neděle

Kde: Střela. Žihle – Rabštejn – Čoubův Mlýn – Mladotice– Plasy

Kdo: Frenky, Zdeněk, Milada + Tarzan, Hnída, Bop, Kofič (stálá skupina „A“); Kulka, Bedlák, Aleš (skupina „B“, odjeli v neděli dopoledne domů s „pracovní skupinou“); Jana, Lenka od Zdeňka, Laka a Láďa („pracovní skupina“, dorazili v sobotu odpoledne auty a v neděli dopoledne zase odjeli)

Doprava: železný oř, pěšky

Počasí: jasno až polojasno, teplo i v noci, pouze ze soboty na neděli vydatný déšť

Hlavní pořadatel: Frenky

Občerstvovací stanice: Plzeň – h

I. nádraží, Žihle – U Kiliána, Rabštejn – U Laury, Čoubův Mlýn, Plasy – Knížecí pivovar a železniční zastávka, Plzeň - Hl. nádraží

Nocležiště: Přístřešek nad Rabštejnem (Bod záchrany PS 001), Nad Čoubovým Mlýnem (nedaleko nad Štichovickými vodopády)

Hlavní pořadatel byl konsternován tím, že někteří účastníci nebyli dost retro. Retro znamená být celý v maskáčích a s usárnou na zádech včetně čutory a cely. Retro vítězi se stali Frenky se Zdeňkem, i když spodní prádlo maskáčové neměli, což k potěšení svému i některých ostatních elegantně ukázali v neděli ráno u snídaňového ohně, kde lačná Jana vyhodnotila postupně všechny ostatní nic netušící převlékající se muže slovně takto: „Mně se líbí chlapský prdýlky. A Kofič z profilu taky dobrý.“

Bop si vzal Frenkyho retro výtky k srdci a druhý den si na sebe vzala zelenější vohoz, Kofičova z domova donesená trojnožka také do Frenkyho představ retro

vandru nezapadala, ale ta ho nechala chladným stejně tak, jako každoranní malování očních linek manekýnky Hnídy, ale druhý den vytáhla větší kalibr, nebo spíše natáhla něco, co maskáčový Frenky nemohl dlouhou dobu pochopit, byly to krásné růžové ponožky. Třetí den nasadila ponožky neutrální šedé barvy, které ji však ergonomicky nevyhovovaly, a tak je úspěšně ještě dopoledne nahradila těmi jetými růžovkami z předešlého dne. Frenky to netuší, ale čekají ho ještě další a horší překvapení.

Aleš měl zase pěkný batoh jak vystřížený z filmu Král Šumavy a na hlavě hnědý kožený širák, takže dobrý, protože Frenky zřejmě neviděl Alešovu červenou nafukovací karimatku.

Kulka jako vedoucí oldskautů mohla bez řečí nosit červenou tašku, do které první i druhý den sbírala houby, abychom si mohli večer udělat smaženici (samozřejmě vejce, kmín, máslo a kotlík musela přivést pracovní skupina).

O tom, že s námi jede Aleš, jsme se s Bopem dozvěděli cestou na přeštické nádraží od Haníka, která šla z práce domů a prozradila nám, jak jí Aleš ve sborovně říká, že kromě něho také pojede Venclík, Stopař a Rychlonožka, Haník se mohla smíchy ztrhat, když slyšela ty retropřezdívky (Rychlonožka nejel, pozn. autor). Od Haníka jsem se i dozvěděl, že Aleš je Pardův vnuk. Aha, řekl jsem si, to bude zřejmě Žaludův bratranec.

Skupina „A“ a skupina „B“ se společně sešla až na perónu v Plzni, odkud nás odvezl oranžový expres až do Žihle. Oblečení v barvě pomeranče měl i průvodčí. Vlak však, na to jaké měl zpoždění, moc rychle nejel, spíš se coural až do chvíle, než si Bedlák strčil do zásuvky dobíjet mobil, náhle lokálka ožila, až jsme skoro měli pocit, že tento dopravce, konkurující Českým drahám, zneužívá baterie cestujících k pohonu svých souprav.

Další veselá příhoda s Bedlákovou nabíječkou se udála v Rabštejně v penzionu „U Laury“, kde nás uvítala až moc veselá paní v místním kroji, se slovy jestli něco chceme, tak nám nic nedá, protože otevírá až za tři minuty a dál upíjela svou ranní kávu (nebo to bylo pivo?). Když spatřila Tarzana, zeptala se, zda-li nejsme náhodou ta skupina s těma psíkama, tak k tomu stolu si nesedejte, já to tady pro ně musím zarezervovat.

Bedlákovi se bodrá obsluha líbila, tak se neváhal vtipně zeptat, kam si může napíchnout mobil, bylo mu řečeno, že klidně támhle, ale ne dříve, než se paní sama nepřesvědčí, jestli tam nezapomněla nabíjet ... „jó můžete, robertka jsem si už sklídila. A teď si objednávejte, právě otvíráme.“

Zabrali jsme celkem dva stoly, jeden si objednal převážně guláš, druhý kachničku, přičemž první stůl změnil objednávku z guláše na kachničku, aby měl Tarzan taky nějakou tu kost k obědu. Kofič solidární nebyl a ponechal si

guláš, který byl bohatě zdobený hromadou koleček syrové cibule a protože ji nemám rád, ihned jsem ji solidárně nabídnul Bedlákovi, ale Bop zvyklý dohlížet i doma na etiketu stolování, to zmerčila a vykřikla na celou hospodu: „Von cibuli nežere!“ Paní Laura nezaváhala, otočila se, hbitě guláš odebrala a pána u stolu za námi, který si objednal guláš před pěti minutami, se zeptala: „Ty cibuli jo?“

I ten Tarzan bude mít kostičky, a co já? Překvapen koukám na paní prázdnějma talířema, jež teď mám namísto vočí. „Můžu teda alespoň tu kachničku?“, ptám se jí marně zdrceným hlasem. Bop se cpe kachním stehnem, všichni se jím cpou, Tarzan chroupe darované kosti pod stolem. Zatím si nestěžuji, mohlo být daleko hůř, Bop mohl třeba říct: „Pivo nechlastá!“, ale světe div se, přináší se můj guláš, a bez cibule, Bope!

Frenky má opět nerva, že se do tmy nedostaneme na tábořiště, tak nás zase popohání, ať už koukáme zaplatit. Kromě Bedláka a Aleše, kterým se moc nechce, všichni odcházíme ven po dlouhých strmých schodech, nahoře někdo spatřil cizího psa a hned Miladu upozornil, aby si přivázala Tarzana. Pak se ale na ulici ukázalo, že to tu vypadá, jako když na ves přijede veterinář očkovat proti vzteklině, nebyl tu jeden pes, ale minimálně tucet. Odcházíme právě včas, dorazili psíkaři.

Náš průvodce nezahálel, a aby se hravá Kulka po cestě nenudila, vymyslel tematickou křížovku s tajenkou, jejíž úspěšný luštitel, tedy vítěz, bude vyhlášen v Plasích. Proto měl mít každý s sebou tužku, aby mohl třeba na otázku „Penzion“ napsat „U Laury“, nebo jinam Plasy, Žihle, Střela, Dědek, Bába ...

Kula se však zabavila i bez křížovky, hned první den v prvním lese začala sbírat houby do červené silonové Penny tašky a přestala až v sobotu navečer, kdy měla být k večeři smaženice.

Tarzan je krásný kříženeček vlčáka a něčeho australského pasteveckého, takže naši skupinu považoval za stádo ovcí, i když jsme se tak vůbec nechovali, neustále nás kontroloval, jestli se někdo nezatoulal daleko od stáda. Běhal neustále mezi prvním a posledním, tam vpravo, zpátky nalevo anebo obráceně. Tarzan toho naběhal asi 4× více než my, a proto v noci výborně spal. Jeho člunkový běh byl zvláště intenzivní v nebezpečných místech pro stáda, zejména při brodění Střely, nebo v příkrých stráních na úzkých cestičkách, kde ale hrozilo, že někoho shodí ze stráně, protože běhal opravdu těsně okolo našich nohou, takže Milada musela Tarzana napomínat.

Asi při přecházení třetího brodu se ovečka Bop odchýlila z osy brodu, aby vyhledala mělký vodu proti proudu, Tarzan pojal podezření, že se chce zatoulat a počal ji nahánět zpět ke stádu. Zasunul jí pěkně čumák zezadu mezi nohy a

začal ji strkat po proudu do osy brodu, nic netušící Bop leknutím ztratila oba pantofle, které naštěstí pohotová Hnída zachránila.

Cesta z Rabštejna byla na nocležiště nad Čoubovým Mlýnem docela dlouhá, udělala se koupací přestávka, při níž si mohl, kdo chtěl a co chtěl, umýt, mezitím nás došli Bedlák s Alešem, kteří bez přestávky pokračovali dál a znovu jsme se potkali až u Čoubova občerstvení.

Odtud to na nocležiště bylo jen kousek, tam jsme se setkali s „pracovní skupinou“, která dovezla vše potřebné (máslo, kmín, vejce, kotlík, buchtu, 21 litrů vody a pití). Na malém plácku jsme si postavili přístřešky. Láďa pomohl Lace postavit stan a udělat pro sebe večeři i snídani.

Jana hrála na kytaru spolu s Miladou, Jana byla jako utržená ze řetězu, chovala se hlučně a všechny úkolovala, no není divu, začal nový školní rok. Hřebem (hřibem) večera byla pro všechny příprava smaženice v kotlíku na ohništi (všichni přežili, i ti, co ji ochutnali).

Od té doby, co začalo mírně pršet, se nedalo hrát na kytary, ale holky zpívaly bez doprovodu písničky z večerníčku o včelích medvídcích, pak začal lijavec a já se šel schovat, než to přestane, ale nepřestalo a já zůstal ve spacáku až do rána.

Někdy dopoledne druhý den vyrazila už jen stálá skupina „A“ do Plas, kde je nejen pivovar, ale také nádraží a vyhlášení vítěze. Šli jsme lesem a nyní jsme opravdu připomínali stádo ovcí, protože jako pasáček pískala Milada na flétnu, Tarzan provozoval člunkový běh a mně cesta vůbec neubíhala, přecpal jsem se při snídani a teď si připadal jako březí vlk.

Když jsme konečně po strastiplné cestě došli do Knížecího pivovaru, tak si všichni dali oběd (kromě mě), guláš přinesli v malých červených smaltovaných otřískaných hrncích namísto v talířích, z čehož měl Frenky radost. Vyhlášení vítězů neproběhlo, museli jsme hnát do kopce na vlak, kde byl ale stánek s občerstvením. Zase jsme měli jet oranžovým expresem, který měl zpoždění, ale to vůbec nevadilo, neboť čekání u stánku velice rychle uteklo. Horší to bylo u okýnka výdeje jízdenek, Zdeněk chtěl platit kartou, ale to nefungovalo, neboť paní nefungoval terminál od doby, co z něj prý utřela prach. Hůř dopadl Frenky, který posedlý slevami požadoval jízdenku „IDPK“, což mu paní neuznala, ale zato mu nabídla super slevu pro 65+, což bylo to nejhorší, co ho za celý vandr potkalo. Zlaté růžové ponožky. 65+ říkal, to si dělá srandu!

Vlak jel rychle a jen pouhé dvě zastávky a už jsme byli zase v Plzni, přestup na vlak do Přeštic, se Zdeňkem jsme se ani nestačili rozloučit, neboť hnal na vlak směrem Blovice. Domů nás odvezlo z Přeštic kuní taxi a Hnídu s Frenkym ptačí taxi.

Byl to poeticko-naučný vandr a doufám, že nějaký zopakujeme, no určitě snad dříve, než bude moct Frenky využívat slevu pro 65+.

Kofič

Schůzka Benjamínci

Rok se s rokem sešel a i letos jsme s benjamínky vyrazili při poslední schůzce 27. června 2022 na naši Drnovku. Společně jsme si zazpívali známé lidové písničky za doprovodu kytary, zahráli si spoustu her v přírodě a poznali a prozkoumali nejbližší okolí našeho tábořiště. Od září se z některých našich kamarádů stanou prvňáčci, a budou tak navštěvovat oddíl světlušek či vlčat. S ostatními se potkáme opět po prázdninách a přivítáme mezi sebe nové členy. Kamarádi, hezké léto a hurá vstříc novým dobrodružstvím! :)

Lenča, Rybka a Sofi

Cyklovýprava skautek

Jako každou středu jsme se sešli před klubovnou, ale tentokrát všichni na kolech připraveni zdolat jeden z nejvyšších bodů z Příchovického okolí.

Na tuto Kulišáckou trasu se odhodlalo pouhých sedm skautek, které byly navíc překvapeny, když zjistily, že se k nám přidá Kulich. Vyrazili jsme směr Zálesí, kde byla i naše první pauza na pití a doplnění energie na nepříjemný kopeček, který byl přímo před námi. Po pár výškových metrech a několika litrech potu jsme se vyhrabali k rozcestí u Loupenska, kde byla další občerstvovací pauza. Co nejrychleji naskočit na kola, ať nám neztuhnou nohy, a hurá nahoru, ať ten nejhorší úsek je už za námi. První rychlíci na vrcholu museli čekat na ostatní, než se vyškrabou nahoru tím dlouhým táhlým kopcem, aby si všichni mohli společně užít ten zasloužené sjezd přes Nezdice přímo do Příchovic. Náš cíl byl stejný jako start, u staré klubovny.

Doufám, že si všichni cykloschůzku užili stejně jako já.

Viktor

Cyklovýprava na Loupensko

Na konci května se skauti místo schůzky vydali na cyklovýlet na Loupensko. Vše začalo nevinným výšlapem nad Zálesí, který všichni zvládli bravurně, následovaný výjezdem na samotné Loupensko. Zde jsme zjistili, že na jednom kole odešla do věčných lovišť celá přehazovačka a pokračování v plánované

cestě nebude úplně jednoduché.

Společně jsme tedy ještě (po urputném hledání) vylezli/ vyjeli/ vydrápali se na Loupenskou vyhlídku, kde jsme se vyfotili, protože promo na fejsbůkové stránky prostě musí být. Následovalo rozdělení na dvě skupiny. Jedna na

funkčních kolech pokračovala delší cestou přes Nezdice a druhá na nefunkčních rovnou dolů opět přes Zálesí do Příchovic. Obě skupiny dorazili zpět v pořádku, byť jedna malinko déle. 😊

Panda

Víkendovka Hajany

V sobotu 25. června začala konečně naše víkendovka. Vlakem jsme dojeli do vesnice jménem Tchořovice a odtud jsme šli pěšky do Hajan, kde má Lucka chatu. Na jejich velké zahradě jsme si postavili tři stany. Sbalili jsme si potřebné věci na jednodenní výpravu a vyšli jsme směrem Blatná. Po cestě jsem s Žabkou a s Oci zjistila, že nemáme svačinu. Tak jsme v Blatné zašly do coopu a koupily jsme si lučinu, chléb a šunku. Naším cílem v Blatné byla zámecká zahrada, kde se volně procházejí daňci a pávi. Tady jsme posvačili a pokračovali dál. Na chatě jsme večer opekli buřty a topinky. Když se setmělo, hráli

jsem společně i s vedoucíma naše oblíbené městečko Palermo. Evička obvinila Kunu z toho, že je vrah, jen kvůli tomu, že vedle ní funěl. Nedělní dopoledne jsme se skautkama vařily oběd v kotlíku na ohni. Všem to chutnalo. Po obědě byl turnaj v lidských šachu. Rychle jsme uklidili stany, sbalili věci do krosen a vyrazili na vlak. V Tchořovicích měl vlak 10 minut zpoždění, a proto nám ujel další navazující vlak z Nepomuku. My s holkama to vzali optimisticky a udělali si i pár fotek na vlakáči na památku. Nepomuk naštěstí není daleko od Příchovic, a proto pro nás přijelo pár aut. Celý víkend rychle utekl, všem se nám moc líbil a těšíme se na další víkendovku

Bála

Závod světlušek a vlčat o pohár starosty Smallfose Creeku

Po zdařilém okresním kole se vlčata společně se světluškami vydala na krajské kolo závodu V Dobřanech. Těsně před konáním závodů závodní družiny obdržely zprávu, ve které měly za úkol vyfotit několik fotek, jejichž originalita se pak bude počítat do závodového

bodování. Jelikož to celé bylo opravdu narychlo, tak jsme fotkám naší vesnice, naší klubovny, oblíbené hry a fotky ve westernovém stylu, bohužel nemohli věnovat tolik času. I tak si vlčata schůzkový photoshooting moc užila a měla plno skvělých nápadů.

Na závod jsme pak vyrazili všichni společně, a to v ranních hodinách z přeštického vlakového nádraží. V Dobřanech pak následoval pěší přesun do místní skautské klubovny, která se nachází na ostrůvku u řeky. Závodu se zúčastnilo celkem patnáct družin z celého kraje. Po registraci a poradě rozhodčích už následoval hlavní nástup, kde bylo opravdu znát, že se celý závod a doprovodný program ponese v kovbojském stylu. Odstartováno bylo v 10:00 a na klasických závodových stanovištích, jako například poznávání přírody, zdravotěda a podobně, družiny bojovaly o pohár starosty westernového městečka Smallfose Creek. Až na velký vítr bylo ideální počasí. Naše družina i přes velkou snahu bohužel obsadila poslední místo, ale i tak si závod určitě užila.

Joffrey + Vojta

Okresní závody vlčat a světlušek

I přes neuvěřitelnou zimu, která byla první dubnovou sobotou, se celkem čtyři družstva vlčat a světlušek vydala reprezentovat naše středisko na okresní závody do Spáleného Poříčí. Zázemí v zámku nás přeneslo do doby, kdy probíhala třicetiletá válka a úkol zněl jasně – zachránit město před vypálením! Po vyluštění šifry a získání všech důležitých informací jsme konečně mohli opustit bránu zámku. Podle mapy a s mečem v ruce se děti odhodlaně pustily do porovnávání sil s kamarády z okolních středisek. Na trase čekalo několik stanišť. Světlušky se shodly, že třídění odpadu bylo nejlepší... Hymnou zachránců města byla část písničky z Tajemství staré bambitky 2, díky které jsme se vrátili i zpět na zámecké nádvoří. Opuštět vyhřátou jídelnu místní školky se nám sice moc nechtělo, ale návštěva záchrané stanice a trhů na náměstí za to stálo. A jak to celé dopadlo? Město se podařilo zachránit a my si zpět do Příchovic, kromě velkého množství zážitků, přivezli dvě první místa a krásné třetí a páté místo. Šťastní, ale unavení a zmrzlí, hlavně někteří, jsme se rozloučili na přeštickém náměstí. A já pevně věřím, že na 2. dubna minimálně část našich šikulů nezapomene!

Přestup Světlušek do Skautek

Dnes jsme se sešli v krojích, protože k nám mají přestoupit ty nejstarší světlušky a stanou se z nich skautky. V klubovně jsme vzali celty a šli jsme k svatě Anně, kde jsme si sedli. Jedli jsme hrášek z pole, povídali si, hráli společnou hru od Skřítka, kdy jsme museli okolo stromu lanem obvázat mašli a všichni jsme se těšili na nové

přírůstky do naší rodiny. Za nedlouho přišly, letos přestupovala Opička, Pomi a Barča. Všechny jsem znala už z dřívějšíka a myslím, že ostatním taky nebyly holky úplně cizí, až na některé z roverů, ale to nevadí. Po tom co jsme se uvítali, představili a holky dostaly Nováčka a nášivku Fialek, jsme si zahráli další hry, třeba jsme bez mluvení museli najít svoji dvojici zvířete, jaké jsme měli, nebo jsme nesměli navázat oční kontakt v kruhu, když jsme si koukali na boty a pak na sebe. Nadlábli jsme se hráškem a vydali se zpátky ke klubovně, cestou nám začalo trochu pršet, a tak jsme se schovali pod celty, celou cestu jsme si povídali a seznamovali s holkama a já už se moc těším, až Pomi s Opi s námi pojedou na tábor do Orlických hor, kam letos razíme na tábor.

Sofi

Léto u oldskautů.....

... bylo poměrně bohaté, co se akcí týče. Někteří ho zahájili svojí účastí na Drnovce, kde jsme si prostřední táborovou sobotu vyrazili na výpravu. Cílem bylo pojezdání krchlebských koláčů, které byly vynikající! Dále jsme pokračovali na zříceninu hradu Lacembok, kde jsme opékali, co se dalo. Párky, které jsme vyfasovali v táboře, a k Hnídy velké radosti i banány, které byly taktéž součástí balíčku na cestu. Ještěže měl Kofič čokoládu, kterou Bop do nařiznutých banánů nastrkal. Chutnalo nám (samozřejmě ne všem, že Yetti?). Přes Vitůň jsme se pak vraceli zpět. Nutno pochválit Laku, která s námi jako nezasloužilější člen výpravu zdárně absolvovala, a to bez předešlého tréninku! V hojném počtu jsme se sešli i na tradiční potáborové pizzerii, kde to dle mého názoru velmi rychle, ale příjemně uteklo. Proběhla zde i domluva na úklid skladu, který jsme v následujícím týdnu zrealizovali. Někteří z nás se v tomto týdnu ještě vypravili do příchovického letního kina.

Druhou srpnovou sobotu jsme strávili na zahradě u Bopa a grillmanna Kofiče. Byl to krásný letní večer s výborným pohoštěním. Příště si vezmeme spacáky a zdržíme se následující dva dny, abychom vše připravené zvládli sníst ☺. Stejný, taktéž krásný letní večer, někteří z nás trávili u Vorlů na Tornádu, které mělo své kulaté výročí.

Následující úterý jsme si zahráli plážový volejbal (ze mě supr, díky) a poté jsme poseděli, popili a pojedli na terase sousední restaurace. No a ve čtvrtek jsme si někteří z nás vzali volno a ráno vyjeli vlakem na Špičák. Odtud jsme pak na kolech jeli zpět do Přeštic. Cestu nám zpestřil Bop hned u Bílé Strže, kde měl najednou prázdnou duši, nutno podotknout, že po předchozí prohlídce cyklo doktorem. A protože už většina z nás byla jinde než Bop, nastala lehká honička, kterou si nejvíce užil Kamil. Přišla o ni Yetti, která z Přeštic nejela vlakem, ale kolmo a v Hamrech na nás dlouhou dobu čekala. Je skoro rychlejší než vlak. Za zmínku ještě stojí příjemné osvěžení v pískovně u Bezděkova, které někteří chtěli vyměnit za návštěvu pivovaru (měl zavřeno...). Oběd jsme na doporučení nejmenovaných z nás nechávali až do Švihova, kde nás po usazení na terásce čekalo nemilé překvapení. Už nevařili.... Myslím, že bylo něco kolem půl čtvrté odpoledne. Naštěstí pro nás to Bop pohotově vyřešil. Odnesl to synek Kuna, který byl naneštěstí jediný doma. Čekal ho nákup a pečení pizzy, abychom my po příjezdu do Příchovic mohli poobědvat. Jídlo bylo dobré, už se může ženit. Příjemně unaveni jsme pak vyrazili k domovům.

Kula

Rádcovský tábor Neklid

Dne 13. 8. jsme se vydali na Neklid. Sraz měl každý na jiném nádraží. Naše cesta začala krátkým divadelním představením, kde nám instruktoři dali mapu, podle které jsme se společně s celým týmem museli dostat do tábořiště. Jelikož jsme se neznali, tak naše cesta byla velmi tichá. Cestou jsme plnili úkoly. V tábořišti jsme si každá dvojice vybrala svojí podsadu. Celý tábor jsme měli přednášky, jak správně vést a plnit s dětmi stezky. Před každou svačinou jsme měli krátkou fitku, která nás inspirovala. Večer jsme měli táboráky, společné aktivity nebo také čajovnu. Před každou večeří byly družinkové seance, kde jsme si zhodnotili celý táborový den. Při odpoledním klidu jsme se mohli jít vykoupat do řeky nebo do teplé sprchy. Každý účastník měl doma za úkol si připravit modelovou schůzku, kterou poté tady na táboře realizoval. Také si pro nás naši instruktoři připravili únikovku při výbuchu jaderné elektrárny, hunger games a survival, kde jsme přesпали jednu noc mimo tábor. Díky survivalu se naše družinky více seznámily. Náš tábor končil dne 20. 8. Díky Neklidu jsme poznali spoustu super lidí a máme nezapomenutelné zážitky.

DOPORUČUJEME VŠEM.

Pijavice a Balonek

Spaní v klubovně a slib

Byl pátek 10. června večer, kdy jsme se v hojném počtu sešly v klubovně. Čekání na šero jsme si zkrátily hraním oblíbených her, jako například schovávanou a na zloděje. Pak jsme se v krojích vydaly na Ticholovec, kde při krásném západu slunce složil osm našich světlušek svůj slib a tento večer se tak pro ně stal nezapomenutelným. Po návratu zpět se klubovna proměnila v jeden obří pokojík, kde o plyšáky nebyla nouze, a na řadu přišly takzvané půlnoční svačinky. Ještě před tím, než jsme si popřály dobrou noc, si světlušky zahrály noční hru, která byla obrovským zážitkem zejména pro letošní nováčky. Chvilí před půlnocí jsme unavené zalezly do spáčáků a klubovna utichla. Ráno po snídani stačilo jen uklidit a v 9:00 hodin jsme si před klubovnou zamávaly na rozloučenou.

Kači

Výprava na zřícenině hradu

Skála

V neděli 15. května světlušky zdolaly zříceninu hradu Skála a uvařily nezapomenutelně dobrou polévku. Start výpravy byl v 9:00 hodin ráno u klubovny, počasí nám přálo víc než dost, stačilo jen přibalit kotlík a vyrazit za dobrodružstvím. Cestu jsme si zpříjemňovaly vyprávěním všemožných zážitků, a hlavně oblíbenou hrou s kulíkem. V Radkovicích se začaly ozývat první bolavé nožičky a hladová bříška, lavička ve stínu obrovské lípy tak přišla vhod. Po krátké pauze a sněžení téměř všech zásob z domova jsme pokračovaly dál do lesa. Zanedlouho se skrze stromy začaly ukazovat hradby hradu,

který byl tak moc vyhlížený. Myslím si, že jedno jediné zákoutí nezůstalo neprozkoumané. Po dobrodružné návštěvě zříceniny jsme se přesunuly o kousek dál, na tradiční místo u skal, kde se vaří ty nejlepší pytlíkové polévky. Všechny, již opět hladové, světlušky se s radostí pustily do sběru chraští, a tak se za pár minut mohla podávat nudličková polévka. Jestli to bylo tím hladem, nebo jim opravdu tak strašně moc chutnala nevím, ale sklídila obrovský úspěch. Před cestou jsme ještě potrénovaly poznávání rostlin na závody a vyrazily zpět do Příchovic. U Zálesí jsme si zahrály pár her, v Příchovicích zamávaly všem známým a kamarádům na kolotočích a v 16:00 jsme se s úsměvem na tvářích rozešly domů.

Kači

Sváteční nedělní obídek na Drnovce

V neděli 29. 5. ve 12:00:00 se sešli roveři na Drnovce, aby usedli kolem ohně a společně pobédvali a poklábosili.

Lucka

Výprava Kokotsko

Sešli jsme se na vlakovém nádraží. Tam jsme byli rozděleni do skupinek, ve kterých jsme měli dále pracovat. Dostali jsme sirku a bylo nám řečeno, že ji máme vyměnit s cizími lidmi za jinou věc. Získali jsme např. dezinfekci na ruce, banán, jablko a rozlišovací pásku.

Ve vlaku jsme si měli vymyslet název skupiny a pokřik. Dalším úkolem byla navigace. Střídali jsme se podle skupinek a vždy jedna navigovala naši trasu. Příroda byla krásná, a tak se vedoucí rozhodli, že nám výpravu zpestří všemi

oblíbenou hrou, a tou je plantážník. Vedli jsme si skvěle. Další hry jsme hráli, když jsme někde zastavili. Třeba úplně novou hru s kládu. Spočívala v tom, že jsme měli dvojice a jedna si vždy stoupla na kládu a nohama s ní pohybovala a kdo spadl první, vypadl. Tím se vyřazovalo a zbyl jeden vítěz. Během výpravy jsme navštívili kokotské rybníky a technickou památku – Volní tunel u Ejovic. Výpravu jsme si moc užili.

Rybka

Český den proti rakovině

Letošní 26. ročník sbírky proběhl ve středu 11. května 2022. Cílem sbírky je

preventivně působit na širokou veřejnost prostřednictvím letáků s informacemi a za nabízené kvítky měsíčku lékařského získat prostředky na boj proti rakovině – na nádorovou prevenci, zlepšení kvality života onkologických pacientů, podporu onkologické výuky, výzkumu a vybavení onkologických center. Naším RR, skautům a skautkám se podařilo vybrat 21.869 Kč, 9€, 40 centů a 20 PL grošů. Velké díky za tento dobrý skutek patří hlavní organizátorce Yetti a všem zúčastněným.

P.S.: pokud jste si nestihli kytičku koupit, posláním dárcovské SMS ve tvaru DMS KVET 30 nebo DMS KVET 60 nebo DMS KVET 90 na číslo 87 777 si můžete koupit e-kytičku.

Báseň Černá Voda

Jako jeden krásny sen,
co nedostanu z hlavy ven
zdál se mi tenhle čas s Vámi,
tak oznamuji se slzami,
že se jeho konec přiblížil.
Jak moc jsem si tábor užil
zjistil jsem, když jsem doma procit
a tenhleten skvělý pocit
hřát mě bude celou noc.
Bratři, sestry, díky moc.

Pája, tábor Černá Voda 2022

Protlak– časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johny,
redakční rada: Skřítek(skautky), Rajče(RR), Sušenka(světlušky),
Panda(skauti), Kula(oldskauti), Prach(vlčata)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 315, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 27. 9. 2022 **neprodejně** <http://prichovice-skaut.cz>